

„JEDNA OD NAJVAŽNIJIH KNJIGA
O KORENIMA ZEMLJE KOJE SU IKAD NAPISANE!“

East-West Magazine

DVANAESTA PLANETA

- Kako su Nefilim – rasa tragača za zlatom s odmetnute planete – upotrebili kloniranje da bi na Zemlji stvorili bića poput sebe?
- Zašto su ti „bogovi“ pre 13 000 godina poželeli da Velikim potopom unište čoveka?
- Šta biva kad se njihova planeta nađe u blizini Zemlje, što se događa svakih trideset šest vekova?

„UPEČATLJIVO ZNANJE...“

Hiljadama godina su sveštenici, pesnici i naučnici pokušavali da objasne kako se začeo život...

Sad je priznati naučnik izneo zapanjujuću teoriju.“

United Press International

Zeharija Sičin

DVANAESTA PLANETA

Prevod s engleskog
Tatjana Milosavljević

Mono i Manjana
2011

Naslov originala
THE 12TH PLANET, Zecharia Sitchin
Copyright © 1976 by Zecharia Sitchin

Ova knjiga u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača.

Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, Beograd 2011

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Srđan Krstić

Prevod
Tatjana Milosavljević

Lektura i korektura
Saša Novaković

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

Idejno rešenje korica
Nikola Kekić

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

001.9

СИЧИН, Зехарија, 1922-2010

Dvanaesta planeta / [Zecharija Sičin] ; prevod s engleskog Tatjana Milosavljević. - Beograd : Mono i Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 452 str. : ilustr. ; 21 cm

Prevod dela: The 12th Planet / Zecharia Sitchin. - Podatak o autoru preuzet iz kolofona. - Napomene i bibliografske reference uz tekst. - Bibliografija: str. 447-452.

ISBN 978-86-7804-513-4

a) Цивилизација - Порекло b) Цивилизација - Блиски исток - Стари век

COBISS.SR-ID 187393804

SADRŽAJ:

Autorova beleška	7
Prolog: postanje	9
Beskrajni početak.....	13
Iznenadna civilizacija.....	24
Bogovi nebeski i zemaljski.....	63
Sumer: zemlja bogova	99
Nefilim: narod vatrenih raketa.....	141
Dvanaesta planeta	187
Ep o postanju	218
Kraljevstvo nebesko.....	252
Spuštanje na planetu zemlju	275
Gradovi bogova	301
Pobuna anunakija.....	329
Stvaranje čoveka	355
Kraj svemu živom.....	382
Kad su bogovi pobjegli sa zemlje	408
Kraljevska vlastna zemlji.....	435
Izvori.....	447

AUTOROVA BELEŠKA

Primarni izvor citiranih biblijskih stihova u *Dvanaestoj planeti* jeste originalni hebrejski tekst Starog zaveta. Mora se imati na umu da su svi konsultovani prevodi – od kojih su glavni navedeni na kraju knjige – upravo to: prevodi ili tumačenja. U finalnoj analizi, bitno je ono što stoji u originalnom hebrejskom tekstu.

U konačnoj verziji citiranoj u *Dvanaestoj planeti*, prevode koje sam imao na raspolaganju uporedio sam i s hebrejskim izvorom i paralelnim sumerskim i akadskim tekstovima pričama, da bih na kraju dobio ono za šta verujem da je najprecizniji prevod.

Prevođenjem sumerskih, asirskih, vavilonskih i hetitskih tekstova bavila se, tokom više od jednog veka, čitava vojska naučnika. Posle dešifrovanja pisma i jezika usledilo je transkribovanje i, naposljetku, prevod. U mnogim slučajevima, mogućnost da izaberem između različitih prevoda ili tumačenja imao sam samo kroz verifikovanje mnogo starijih transkripcija. U drugim slučajevima, spoznaje savremenih naučnika uspevale su da bace novu svetlost na davni prevod.

Spisak izvora bliskoistočnih tekstova, naveden na kraju ove knjige, hronološki je uređen, od najstarijih do najnovijih, a praćen je naučnim publikacijama u kojima sam našao dragocen doprinos razumevanju tekstova.

Z. SIČIN

PROLOG: POSTANJE

Stari zavet ispunjava moj život još od detinjstva. Kad je pre skoro pedeset godina zasejano seme iz kojeg je iznikla ova knjiga, bio sam potpuno nesvestan rasprava „evolucija protiv Biblije“ koje su bile aktuelne u to vreme. Međutim, u školi smo proučavali originalnu hebrejsku verziju Postanja, i ja sam uspeo da unesem nove elemente u to predanje. Jednog dana, čitali smo u Glavi VI da je Bog rešio da uništi čovečanstvo u Velikom potopu, a da su tada na Zemlji obitavali „sinovi Božji“, koji su se ženili kćerima čovečijim. U hebrejskom originalu, oni su nazvani Nefilim; učitelj je objasnio da to znači „divovi“; međutim, ja sam imao prigovor na to: zar doslovan prevod tog imena ne glasi „oni koji su bili bačeni dole“, koji su se spustili na Zemlju? Dobio sam ukor i naređeno mi je da prihvatim tradicionalno tumačenje.

U godinama koje su usledile, dok sam proučavao jezike, istoriju i arheologiju Bliskog istoka, Nefilim su postali moja opsesija. Arheološki nalazi i dešifrovanje sumerskih, vavilonskih, asirskih, hetitskih, hananskih i drugih antičkih tekstova i epskih pripovedaka sve su više potvrđivali tačnost biblijskih podataka o kraljevstvima, gradovima, vladarima, mestima, hramovima, trgovačkim pravcima, oruđima i običajima starog veka. Nije li, prema tome, došao trenutak da reč Nefilim, iz tih istih drevnih zapisa, prihvatimo kao pojam koji označava nebeske posetioce na Zemlji?

U Starom zavetu se više puta ponavlja: „Presto Jahvin je na nebu“ – „s neba je Gospod posmatrao Zemlju.“ U Novom zavetu stoji: „Oče naš, koji si na nebesima.“ Međutim, verodostojnost Biblije bila je uzdrmana pojavom i opštom prihvaćenošću teorije o evoluciji.

Ako je čovek evoluirao, tada ga sasvim sigurno nije mogao stvoriti odjednom Bog koji je, u času stvaranja, predložio: „Da načinimo čoveka po svojem obličju, kao što smo mi...“ Svi su drevni narodi verovali u bogove koji su s nebesa sišli na Zemlju i koji su po svojoj volji mogli da se vinu u nebo. Međutim, tim pričama nikad nije pridata verodostojnost, budući da su ih naučnici od samog početka žigosali kao mitove.

Drevni zapisi sa Bliskog istoka, u koje spada i obilje astronomskih tekstova, jasno govore o planeti s koje su došli ti astronauti ili „bogovi“. Međutim, kad su naučnici, pre sto pedeset godina, dešifrovali i preveli antički spisak nebeskih tela, naši astronomi još uvek nisu znali za postojanje Plutona (koji je otkriven tek 1930.). Kako je onda moglo da se očekuje da prihvate dokaze o još jednom članu našeg solarnog sistema? Međutim, danas kad smo mi, kao i stari narodi, svesni postojanja planeta iza Saturna, zašto da ne prihvatimo drevne dokaze o postojanju Dvanaeste planete?

Budući da smo se i sami otisnuli u svemir, novi uvid i prihvatanje antičkih zapisa više su nego blagovremeni. Sad kad su se kosmonauti spustili na Mesec, a letelice bez ljudske posade istražuju druge planete, više nije nemoguće poverovati da je civilizacija s druge planete, naprednija od naše, bila u stanju da u određenom periodu u prošlosti pošalje svoje astronaute da slete na planetu Zemlju.

Odista, veliki broj popularnih autora spekuliše da su antički artefakti poput piramida i džinovskih kamenih skulptura, dela naprednih posetilaca s druge planete – jer, primitivni čovek zasigurno nije mogao da bude u posedu tehnologije potrebne za tako nešto? Otud – da navedemo još jedan primer – to da je sumerska civilizacija procvetala pre 6000 godina sasvim iznenada, bez preteče? Međutim, budući da ti pisci obično propuštaju da dokažu kad, kako i, iznad svega, odakle su došli ti drevni astronauti – njihova intrigantna pitanja ostaju nagađanja bez odgovora.

Trebalo je trideset godina istraživanja, vraćanja izvorima, njihovog doslovnog prihvatanja, da bi se u mom umu formirao kontinuiran i verodostojan scenario preistorijskih događaja. Dvanaesta

planeta, dakle, nastoji da čitaocu ispriča priповest koja daje odgovore na konkretna pitanja Kada, Kako, Zašto i Odakle. Dokazi koje predočavam, sastoje se pre svega od antičkih tekstova i slika.

U ovoj knjizi, težio sam da dešifrujem sofisticiranu kosmogoniju koja objašnjava, možda isto tako dobro kao moderna nauka, kako je mogao da se formira solarni sistem, kako je zalutala planeta zahvaćena sunčevom orbitom, i kako su postali Zemlja i ostali delovi solarnog sistema.

Dokazi koje nudim obuhvataju mape neba koje se bave svemirskim letom s te planete, Dvanaeste, na Zemlju. Zatim, sledi dramatično osnivanje prvih naselja Nefilima na Zemlji; imenuju se njihove vođe; opisuju se njihovi odnosi, ljubavi, ljubomore, dostignuća i naponi; objašnjava se priroda njihove „besmrtnosti“.

Iznad svega, *Dvanaesta planeta* teži da istraži značajne događaje koji su doveli do stvaranja čoveka i objasni napredne metode pomoću kojih je to učinjeno.

Potom ukazuje na zamršen odnos između čoveka i njegovih gospodarica i baca novu svetlost na značenje događaja u Edenskom vrtu, Vavilonsku kulu, Veliki potop. Naposljetku, čovek se – obdaren od svojih bogova biološki i materijalno – u toj meri namnoži da otera svoje bogove sa Zemlje.

Ova knjiga nagoveštava da nismo sami u našem solarnom sistemu. Ipak, pre će biti da pojačava a ne da umanjuje veru u univerzalnog Svemogućeg. Jer, ako su Nefilimi stvorili čoveka na Zemlji, to su mogli da učine samo ispunjavajući mnogo obimniji Vrhovni plan.

Z. SIČIN

Njujork, februara 1977.

1

BESKRAJNI POČETAK

Među dokazima koje smo prikupili da bi potkrepili svoje zaključke, eksponat broj jedan je sam čovek. Na više načina, današnji čovek – Homo sapiens – stranac je na Zemlji.

Otkako je Čarls Darvin šokirao naučnike i teologe svog vremena dokazima o evoluciji, život na Zemlji istražuje se kroz čoveka i primata, sisare i kičmenjake i unazad, preko sve nižih oblika života sve do trenutka, pre mnogo milijardi godina, za koji se pretpostavlja da predstavlja trenutak začeca života.

Međutim, stigavši do tih početaka i počevši da razmišljaju o verovatnoći postojanja života drugde u našem sunčevom sistemu i izvan njega, naučnici su se našli zbunjeni u pogledu života na Zemlji: on, nekako, ne pripada ovde. Ako je počeo serijom spontanijih hemijskih reakcija, zašto život na Zemlji ima samo jedan, a ne mnoštvo slučajnih izvora? I zašto sva živa materija na Zemlji sadrži premalo hemijskih elemenata kojih na Zemlji ima u izobilju, a premnogo onih koji su na našoj planeti retki?

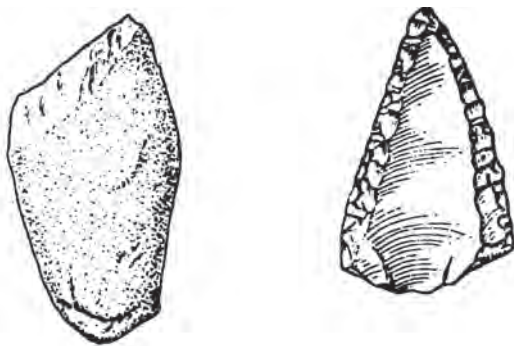
Da li je život, onda, uvezen na Zemlju s nekog drugog mesta?

Čovekovo mesto u lancu evolucije samo je dodatno zakomplikovalo zagonetku. Nailazeći na polomljene lobanje tu i vilične kosti tamo, naučnici su u početku smatrali da je Čovek nastao u Aziji, pre oko petsto hiljada godina. Međutim, kad su nađeni mnogo stariji fosili, postalo je očigledno da mlinovi evolucije melju mnogo, mnogo

sporije. Čovekovi preci, majmuni, danas se smeštaju u period od pre zaprepašćujućih 25 miliona godina. Nalazi u istočnoj Africi otkrivaju prelaz na čovekolike majmune (hominide) u razdoblju od pre 14 miliona godina. Tek nekih 11 miliona godina kasnije, pojavio se prvi primat vredan klasifikacije Homo.

Prvo biće za koje se smatra da zaista liči na čoveka – „napredni Australopitek“ – egzistirao je u nekim delovima Afrike pre oko 2 miliona godina. Da bi nastao Homo erectus, bilo je potrebno još milion godina. Najzad, posle dodatnih devetsto hiljada godina, pojavio se prvi primitivni Čovek; nazvan je Neandertalskim pračovekom, po lokalitetu gde su prvi put nađeni njegovi ostaci.

Uprkos tome što je između pojave naprednog Australopiteka i Neandertalca proteklo više od 2 miliona godina, oruđa ovih dveju grupa – oštro kamenje – bilo je praktično jednako; a među samim grupama (onako kako se veruje da su izgledale) jedva da je bilo neke razlike (Sl. 1).

Slika 1

A onda, iznenada i neobjašnjivo, pre nekih trideset pet hiljada godina, nova rasa Ljudi – Homo sapiens („misleći čovek“) – pojavila se kao niotkud i uklonila neandertalskog pračoveka s lica Zemlje. Ovi moderni Ljudi – nazvani kromanjonci – toliko su ličili na nas da bi se, odeveni u savremenu odeću, utopili u gomili na ulicama bilo kog evropskog ili američkog grada. Zbog veličanstvene pećinske umetnosti koju su stvorili, u početku su ih nazivali

„pećinskim ljudima“. U stvari, oni su slobodno lutali Zemljom, jer su umeli da sagrade skloništa i kuće od kamena i životinjskih koža gde god su išli.

Milionima godina, oruđe Čoveka bilo je kamenje korisnih oblika. Kromanjonac je, međutim, pravio specijalizovana oruđa i oružja od drveta i kosti. Nije više bio „goli majmun“ jer je nosio odeću od koža. Njegovo društvo je bilo organizovano; živio je u klanovima s patrijarhalnom hegemonijom. Njegovi pećinski crteži govore o umešnosti i dubini osećanja; crteži i skulpture svedoče o izvesnom obliku „religije“, koji se ogledao u obožavanju Majke Boginje, koja je ponekad prikazivana sa znakom polumeseca. Zakopavao je svoje mrtve, stoga mora da je gajio određene filozofije u pogledu života, smrti, a možda čak i života posle smrti.

Misterioznom i neobjašnjivom pojavom kromanjonca zagonetka se još više iskomplikovala. Naime, nalaženjem još ostataka modernog Čoveka (na lokalitetima među kojima su Svonskomb, Štajnhajm i Montmarija), postalo je očigledno da je kromanjonac potekao od još starijeg Homo sapiensa koji je živio u zapadnoj Aziji i severnoj Africi, nekih dvesta pedeset hiljada godina pre kromanjonca.

Pojava modernog Čoveka jedva sedamsto hiljada godina posle Homo erectusa i nekih dvesta hiljada godina pre neandertalskog pračoveka apsolutno je nezamisliva. Takođe je jasno da Homo sapiens predstavlja tako ekstremno skretanje iz sporog evolutivnog procesa da su mnoge naše karakteristike, kao što je sposobnost govora, totalno nepovezane s ranijim primatima.

Izuzetan autoritet u ovoj oblasti, profesor Teodosijus Dobžanski (Evolucija čovečanstva – Mankind Evolving), bio je naročito zbunjen činjenicom da se ovaj razvoj odigrao u razdoblju tokom kojeg je Zemlja prolazila kroz ledeno doba, krajnje nepogodno vreme za evolutivno napredovanje. Ističući da Homo sapiensu u potpunosti nedostaju neke osobenosti odranije poznatih tipova, kao i da ima neke koje se dotad nisu pojavljivale, zaključio je: „Savremeni čovek ima mnogo fosila kolateralnih rođaka, ali ne i direktnih predaka; poreklo Homo sapiensa, prema tome, postaje zagonetka.“